

't Laatste dat ik eens zal vragen
zal ik vragen aan de dood.
"Dood, laat mij eens buiten dragen
uit 't huis waar ik 't geluk genoot."

In liefde gedenken we

LAURENT PEDE

echtgenoot van **MARIE-JEANNE MARTENS**

geboren te Rozebeke op 15 februari 1932 en thuis
overleden in zijn 62e levensjaar op 19 januari 1995.

Halverwege 1994. Pijn in de knie. Last in de adem-
haling. Verdomde knobbeltjes. Waarvan je hoopt dat
het voorbijgaat. Niemand begrijpt sinds wanneer,
vanwaar of waarom. Je denkt. Je piekert. Je gelooft
het. Je gelooft het niet. Het is niet waar. Het is
waar. Je aanvaardt wat je niet mag aanvaarden. Het
blijft. Het wordt erger. Het is definitief.

Man en vrouw. Hij: "Ik ben niet onsterfelijk. Na
mijn dood zal dezelfde zon die ik heb gezien boven
de aarde opgaan. Anderen zullen schapen weiden,
kinderen groot brengen en steden bouwen. Dat is
voldoende. De rest is liefde." Zij: "Liefje, ik heb
je lief. Dit verandert niet." — Man en vrouw hebben
zó oprecht lief dat je er een heerlijk gevoel van
krijgt. Ze weigeren de wanhoop. Trouwen is dag
aan dag, tot de dood. Mama en Isabel verzorgen.
Emiel is nabij. Steffie, Jordi en Kirstie groeten da-
gelijks, zijn uiterst lief. Ze stellen vragen, zwijgen,
begrijpen (niet). Ze zeggen hun laatste nieuwjaar-

brief voor liefste opa. Opa is altijd goed geweest
voor hen. Opa is hun god. Ze vergeten niet. Zussen
en broers, vele vrienden komen en gaan, troosten
langs een lange Calvarieweg.

Vredesman. Verzoener. Vriend die het voor je
opneemt. Laurent is een weldaad voor iedereen, voor
de Landelijke Gilde in het bijzonder. De nieuwe wit-
groene vlag van de L.G.-Lierde dankt. Een mantel
van momenten van geluk, te mooi en te jong om bij
het graf te staan. Marva's song is Laurent's laatste
gebed: "Herinneringen aan zoveel mooie dingen
dwalen dag en nacht voortdurend door mijn geest.
'k Zie ieder straatje, elke hoek, ieder plaatsje daar
waar ik eens met jou gelukkig ben geweest". Na dit
lied op die onvergetelijke laatste avond valt het
doek. Een vader zegt Amen. Tussendoor nog een
glimlach, een woord van dank, een vraag om nabij-
heid. Niet tevergeefs.

De spookbeelden van de laatste marteldagen
vloeien weer over in het goede en het lieve dat hij
nalaat. Het zonlicht schijnt op de muur van de kamer
waarin hij ziek lag. Is tweeënzig niet te jong?
Natuurlijk. Maar toch. Aan het eind van alle praten,
daar waar alle vragen ophouden, daar is bewonde-
ring. De waarheid van de sterfelijkheid. Laurent
sterft midden in de winter. Kale bomen. Alles wacht.
De wereld van Laurent is altijd lente. Lammeren die
geboren worden. Een herder die opkomt voor toe-
komst en optimisme is heengegaan.

Wij danken allen die in ons verdriet delen

Marie-Jeanne MARTENS,
Emiel en Isabel VANDEWALLE-PEDE en kinderen.

